

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 562/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ALANSON s. r. o., Bancíkovej 1/A, Bratislava, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Marônek & Partners s. r. o., Bancíkovej 1/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Marônek, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 118/2014 z 2. decembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ALANSON s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ALANSON s. r. o., Bancíkovej 1/A,

Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Marônek & Partners s. r. o., Bancíkovej 1/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Marônek, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 118/2014 z 2. decembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Dňa 11. apríla 2016 bolo ústavnému súdu doručené písomné podanie sťažovateľky, ktorým opravila „chyby v písaní v petite ústavnej sťažnosti“.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Sťažovateľ v zmysle § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení platnom do 31. 12. 2013 (ďalej len „zákon o DPH“) dňa 22. 10. 2012 oznámil Daňovému úradu Bratislava, že vznikol ako právny nástupca spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá bola riadne registrovaným platiteľom DPH a to na podklade projektu rozdelenia, kedy spoločnosť [REDAKOVANÉ] zanikla bez likvidácie a sťažovateľ sa ako jej právny nástupca stal platiteľom DPH zo zákona. Na podklade predmetného oznámenia vydal Daňový úrad Bratislava dňa 19. 11. 2012 Oznámenie o nevydaní osvedčenia o registrácii na DPH č. 9101302/5/3426509/12/Kes (ďalej len „Oznámenie o neregistácii“), ktorým oznámil sťažovateľovi, že mu osvedčenie o registrácii na DPH nevydá.

Sťažovateľ návrhom na prijatie opatrenia proti nečinnosti zo dňa 13. 02. 2013 žiadal Finančné riaditeľstvo SR, aby na základe § 66 Daňového poriadku zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (ďalej len „Daňový poriadok“) ako druhostupňový orgán prijal opatrenie proti nečinnosti Daňového úradu Bratislava a bezodkladne vydal sťažovateľovi osvedčenie o registrácii k DPH. Finančné riaditeľstvo SR dňa 18. 03. 2013 vydalo stanovisko č. 1100322/1/132591/2013-1051, ktorým oznámilo, že zastáva názor, že správca dane je nielenže oprávnený, ale aj povinný skúmať, či sú splnené podmienky ust. § 4 ods. 6 zákona o DPH a až na základe získaných a preverených skutočností registrovať, resp. neregistrovať daňový subjekt za platiteľa DPH. Ďalej Finančné riaditeľstvo SR dospelo k záveru, že správca dane nebol nečinný.

Sťažovateľ podnetom zo dňa 15. 02. 2013 žiadal Finančné riaditeľstvo SR, aby na základe § 64 ods. 3 Daňového poriadku ako druhostupňový orgán rozhodol o nulite Oznámenia o neregistrácii. Finančné riaditeľstvo oznámením č. 1100302/198654/2013-1051 zo dňa 27. 02. 2013 oznámilo sťažovateľovi, že jeho podnet nie je prípustný, nakoľko na Oznámenie o neregistrácii nie je možné aplikovať § 64 Daňového poriadku.

Sťažovateľ sa so závermi Daňového úradu Bratislava nestotožnil a preto dňa 16. 01. 2013 podal Krajskému súdu v Bratislave žalobu podľa piatej časti druhej hlavy zákona č. 99/1963 Zb. občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) o preskúmanie zákonnosti vyššie uvedeného rozhodnutia a postupu Daňového úradu Bratislava...

Dňa 26. 09. 2014 bol sťažovateľovi doručený Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, číslo konania 6S 11/2013-63 zo dňa 12. 09. 2014, ktorým konajúci súd žalobu sťažovateľa zamietol. Voči vyššie uvedenému rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal sťažovateľ v zákonnej lehote dňa 06. 10. 2014 odvolanie, ktorým sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku tak, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 09. 2014, číslo konania 6 S 11/2013-63 sa zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu formálne označené ako Oznámenie o nevydaní osvedčenia podľa § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v z. n. p. č. 9101302/5/3426509/12/Kes zo dňa 19. 11. 2012 zrušil a vec vrátil žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie alebo alternatívne tak, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie...

Najvyšší súd SR, ktorý vo veci rozhodoval ako odvolací súd však odvolaniu sťažovateľa nevyhovel a rozsudkom sp. zn. 3Sžf/118/2014 zo dňa 02. 12. 2015 (ďalej len „Rozsudok“) napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení svojho rozsudku sa pritom odvolal na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/35/2014 zo dňa 18. 06. 2015, s ktorého závermi sa plne stotožnil.»

Podľa názoru sťažovateľky je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu „arbitrárny a nepreskúmateľný“, pretože „vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to najmä v týchto dvoch rovinách:

1. Daňový úrad nebol zákonom splnomocnený vydať napadnuté rozhodnutie a to tak či už vo forme oznámenia alebo riadneho rozhodnutia.

2. Daňový úrad nebol v prípade oznámenia oprávnený nijako skúmať postavenie právneho nástupcu zaniknutého platiteľa DPH, ale len vyhodnotiť skutočnosť, či došlo k naplneniu hypotézy právnej normy, s ktorou zákon spája vznik postavenia platiteľa DPH, t. j. bol oprávnený skúmať len skutočnosť, či došlo k zániku platiteľa DPH bez likvidácie a či oznamovateľ je právnym nástupcom takto zaniknutého subjektu. “.

Vo vzťahu k námietke, že Daňový úrad Bratislava (ďalej len „daňový úrad“) „nebol zákonom splnomocnený vydať napadnuté rozhodnutie“, sťažovateľka uvádza:

„Z Oznámenia daňového úradu o neregistrácii, z rozsudku Krajského súdu v Bratislave a ani z Rozsudku NSSR, ktorý je predmetom tejto sťažnosti, nevyplýva na základe akého konkrétneho ustanovenia zákona mohol daňový úrad takýmto spôsobom postupovať a preto sú v tejto časti všetky tieto rozhodnutia nepreskúmateľné, arbitrárne a teda aj nezákonné...“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka argumentuje:

„Nemožno sa pritom stotožniť s názorom Daňového úradu Bratislava a názorom vysloveným v Rozsudku Najvyššieho súdu SR o tom, že daňový úrad je v prípade právneho nástupníctva oprávnený skúmať, či právny nástupca splňa ku dňu svojho vzniku atribúty zdaniteľnej osoby podľa definície zakotvenej v § 3 zákona o DPH z dôvodu, že právny nástupca odvodzuje svoje postavenie zdaniteľnej osoby od svojho právneho predchodcu, ktorý nepochybne bol ku dňu svojho zániku zdaniteľnou osobou, keďže ku dňu svojho zániku bol registrovaným platiteľom DPH Registrovaným platiteľom môže byť len zdaniteľná osoba. Keďže právny predchodca sťažovateľa bol registrovaným platiteľom DPH a táto registrácia mu ku dňu jeho zániku nebola zrušená bolo potrebné považovať právneho predchodcu sťažovateľa ku dňu jeho zániku za zdaniteľnú osobu rovnako ako jeho všetkých právnych nástupcov. Sťažovateľ teda svojim vznikom vstúpil do právneho postavenia svojho právneho predchodcu a stal sa v zmysle zákona platiteľom DPH, o čom urobil riadne oznámenie príslušnému správcovi dane, ktorý bol na podklade tohto oznámenia povinný sťažovateľa riadne zaregistrovať pre DPH a vydať mu osvedčenie o registrácii pre DPH.“

V súvislosti s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej poukazuje na to, že «v zmysle Smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej len „smernica“) majú členské štáty právo prijať opatrenia smerujúce k zamedzeniu zneužívania postavenia platiteľov DPH smerujúcich k podvodným činnostiam, bol správny orgán ... vo veci zákonnej registrácie oprávnený posudzovať skutočnosť, či sťažovateľ splňa ku dňu svojho vzniku atribúty zdaniteľnej osoby tak, ako sú definované v § 3 zákona o DPH», sťažovateľka uvádza:

„Za opatrenia, na ktoré sa smernica odvoláva, nemožno považovať rozhodnutie daňového úradu bez toho, aby k tomu bol členským štátom vytvorený právny rámec. Opatrenia, na ktoré Smernica odkazuje, členské štáty prijímajú legislatívnou činnosťou vytvárajúc pri tom právny rámec pre správne orgány, ktoré tieto opatrenia majú uplatňovať. Bez vytvorenia právneho rámca nemôže správny orgán konať inak ako mu umožňuje vnútroštátny predpis upravujúci postupy pri správe daní. Nedostatočná alebo nedokonalá implementácia práva EÚ pritom nemôže byť na ujmu práv fyzických a právnických osôb. Poukazujeme tiež na to, že predmetná smernica neustanovuje osobitné pravidlá vo vzťahu k právnemu nástupníctvu platiteľov DPH. V tomto smere Slovenská republika ako členský štát neprijala žiadne opatrenia, ktoré by smerovali k tomu, aby bol vytvorený právny rámec skúmania postavenia zdaniteľnej osoby v prípade, že táto vzniká ako právny nástupca inej zdaniteľnej osoby, naopak v súlade s princípmi právneho nástupníctva bola zvolená konštrukcia vytvorenia právneho postavenia platiteľa na strane všetkých právnych nástupcov osoby, ktorá ako zanikajúci subjekt bola platiteľom DPH. Preto rozhodnutie, ktorým sa právnemu nástupcovi nepriznáva postavenie zdaniteľnej osoby a tým aj platiteľa DPH je rozhodnutím bez právneho základu, ktorým sa navyše ústavne nekonformným spôsobom výkladu práva popierajú všeobecne platné zásady právneho nástupníctva, v zmysle ktorých právny nástupca vstupuje dňom svojho vzniku do všetkých práv a povinností právneho predchodcu, ako aj do jeho právneho postavenia. Ako sme už uviedli vyššie, pri zákonnej registrácii môže daňový úrad podľa nášho názoru zisťovať len fakty a okolnosti preukazujúce to, či skutočne nastali právne skutočnosti, s ktorými zákon spája u oznamovateľa vznik postavenia platiteľa DPH, t. j. či došlo k vzniku daňového subjektu ako právneho nástupcu platiteľa DPH. V tejto súvislosti poukazujeme aj na skutočnosť, že žalovaný pred vydaním napadnutého oznámenia nevyzval sťažovateľa na

predloženie žiadnych doplňujúcich dokladov alebo vysvetlení, pričom sťažovateľovi oznámil skutočnosť, že registráciu nevykoná bez toho, aby mu umožnil sa vyjadriť relevantným spôsobom k podkladu rozhodnutia a predkladať prípadné dôkazy na podporu svojich tvrdení, čím mu de facto znemožnil akúkoľvek formu obrany, čo je podľa nášho názoru samo o sebe v rozpore s obsahom ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu, na čo NSSR v Rozsudku vôbec nereflektoval.

Taktiež poukazujeme aj na tú skutočnosť, že aj samotný právny predchodca sťažovateľa vznikol rovnako ako sťažovateľ a na základe oznámenia o tejto skutočnosti bol Daňovým úradom Bratislava registrovaný ako platiteľ DPH. Fakt, že Daňový úrad Bratislava bez toho, aby došlo k zmene skutkovej situácie alebo k relevantnej zmene legislatívy vydal v skutkovo a právne rovnakej veci protichodné rozhodnutie, je popretím základnej zásady právnej istoty, ktorá je zároveň základným atribútom pojmu právny štát.“

V záverečnej časti odôvodnenia sťažnosti uvádza sťažovateľka vybrané rozhodnutia najvyššieho súdu, „ktoré boli v skutkovo a právne totožných veciach vydané“, pričom poukazuje na „diametrálne odlišnú rozhodovaciu činnosť“ najvyššieho súdu a cituje judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej „protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu princípu právnej istoty, ale ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 75/09)“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálehom takto rozhodol:

„I. Základné práva spoločnosti ALANSON s. r. o. podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf/118/2014 zo dňa 02. 12. 2015 porušené boli.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf/118/2014 zo dňa 02. 12. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu zaplatiť spoločnosti ALANSON s. r. o. náhradu nemajetkovej ujmy v sume 700,- EUR.

IV. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti ALANSON s. r. o. trovy konania v sume 363,80 EUR s DPH na účet právneho zástupcu sťažovateľa... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky uplatnenú v sťažnosti ústavný súd poukazuje na všeobecné východiská svojej judikatúry, ktoré uplatňuje pri predbežnom prerokovaní, resp. rozhodovaní o porovnateľných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že k úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým

zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi (m. m. II. ÚS 9/00, III. ÚS 94/03, IV. ÚS 303/09, I. ÚS 207/2010).

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny sa každý kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Účelom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je v prvom rade zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa

účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ

v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Právne názory týkajúce sa obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny sa v plnom rozsahu vzťahujú aj na preskúmavanie rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny.

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považoval za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri

výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

V súvislosti so skutočnosťou, že sťažnosť sťažovateľky smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu vydanému v správnom súdnictve (podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku platného do 30. júna 2016; ďalej aj „OSP“), je podľa názoru ústavného súdu navyše potrebné pri jej posudzovaní zohľadňovať špecifiká správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmavali „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP). Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Teda treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (m. m. porovnaj napr. IV. ÚS 428/09).

Vychádzajúc z uvedených všeobecných východísk, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní pristúpil k preskúmaniu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, ktorá je vo svojej podstate založená na tvrdení, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je „arbitrárny a nepreskúmateľný“, pretože „vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to najmä v týchto dvoch rovinách:

1. Daňový úrad nebol zákonom splnomocnený vydať napadnuté rozhodnutie a to tak či už vo forme oznámenia alebo riadneho rozhodnutia.

2. *Daňový úrad nebol v prípade oznámenia oprávnený nijako skúmať postavenie právneho nástupcu zaniknutého platiteľa DPH...“*

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky uplatnenú v sťažnosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza:

«Podľa § 250ja ods. 7 OSP, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie. Uvedené ustanovenie vyjadruje zásadu rozhodovať v obdobných veciach rovnako, ktorá úzko súvisí s princípom právnej istoty.

Senát najvyššieho súdu už v obdobných veciach uzneseniami sp. zn. 3 Sžf/70/2014 a sp. zn. 3 Sžf/71/2014, obe zo dňa 4. augusta 2015, zrušil rozsudky súdu prvého stupňa, ktorými boli zamietnuté žaloby a zastavil konanie z dôvodu, že žalobou napadnuté oznámenia žalovaného o nevydaní osvedčenia podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH, nepovažoval NS SR za administratívne rozhodnutie v zmysle § 247 ods. 1 OSP s konštitutívnymi účinkami, ktoré by zakladali, menili alebo rušili oprávnenia a povinnosti daňových subjektov. V oboch prípadoch išlo o žalobcov, ktorí sa dožadovali deklaratórneho vydania osvedčenia na registráciu pre DPH podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH na základe skutočnosti, že boli právnymi nástupcami platcu DPH, obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zrušenej bez likvidácie rozdelením na dvadsať samostatných obchodných spoločností.

V nadväznosti na uvedené Najvyšší súd SR dôvodil, že vo vyššie uvedených prípadoch sa zdaniteľná osoba stáva platiteľom dane ex lege, teda mimo rozhodnutia. Ide tu o obdobný princíp ako je vykonanie zápisu záznamom v katastri nehnuteľností. Preto sa v zmysle ustanovenia § 4 ods. 6 zákona o DPH konštitutívne administratívne rozhodnutia nevydávali. Právny stav, ktorý nastal v daných veciach, senát najvyššieho súdu s poukazom na ustanovenie § 250t OSP vyhodnotil ako nečinnosť orgánu verejnej správy ohľadne právne významnej skutočnosti, ktorá nastala ex lege.

Vzhľadom k tomu, že právna otázka charakteru registrácie platiteľa DPH z titulu jeho právneho nástupníctva po zrušení jeho právneho predchodcu rozdelením, je v konaniach pred najvyšším súdom novo nastoľovaná a právne názory senátov najvyššieho

súdu sa v tejto otázke deklaratórnosti, príp. konštitutívnosti registrácie, s prihliadnutím na cieľ sledovaný zákonom o DPH, postupne kryštalizovali a dotvárali, senát najvyššieho súdu v tejto prejednávanej veci prehodnotil svoje právne závery kreované v jeho skorších rozhodnutiach zo dňa 4. augusta 2015 vo veciach sp. zn. 3 Sžf/70/2014 a sp. zn. 3 Sžf/71/2014.

V prejednávanej veci odvolací súd prihliadol na skutočnosť, že ide o právneho nástupcu obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá bola taktiež zrušená bez likvidácie rozdelením na dvadsať obchodných spoločností. Mimo iných sa právnym nástupcom tejto spoločnosti okrem žalobcu stala i obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Tejto spoločnosti, rovnako ako žalobcovi, žalovaný odmietol vydať osvedčenia podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH, proti čomu sa obchodná spoločnosť ako právny nástupca platcu DPH, spoločnosti [REDAKOVANÉ], bránila podaním žaloby na rovnakom právnom základe ako žalobca v tejto veci. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1 S 16/2013-63 zo dňa 13. februára 2014 žalobu spoločnosti [REDAKOVANÉ] zamietol a Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8 Sžf/35/2014 zo dňa 18. júna 2015 uvedený rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Senát najvyššieho súdu so zámerom zamedziť vytvoreniu stavu právnej neistoty pre prípady právnych nástupcov zrušenej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zhodne sa dožadujúcich vydania im deklaratórneho osvedčenia registrácie pre DPH z titulu právneho nástupníctva po registrovanom platcovi DPH, v záujme zjednotenia rozhodovania najvyššieho súdu vo veciach s rovnakou právnou otázkou, dokonca na rovnakom skutkovom základe, v súlade s ustanovením § 250ja ods. 7 OSP odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf/35/2014 zo dňa 18. júna 2015, ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza:

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia - oznámenia žalovaného č. 9101302/5/3426622/12/Kes zo dňa 19. 11. 2012, ktorým oznámil žalobcovi nevydanie osvedčenia podľa § 4 ods. 6 zák. o DPH, keďže sa nestal platiteľom DPH zo zákona, nakoľko jeho právny predchodca nebol ku dňu výmazu z obchodného registra zdaniteľnou osobou, tak ako to definuje § 3 zák. o DPH.

Nakoľko v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, zaoberajúc sa len námietkami vznesenými v podanom odvolaní a po ich

vyhodnotení vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s nim stotožňuje v celom rozsahu. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zák. o DPH, zdaniteľnou osobou je každá osoba, ktorá vykonáva nezávisle akúkoľvek ekonomickú činnosť podľa odseku 2 bez ohľadu na účel alebo výsledky tejto činnosti.

Podľa § 3 ods. 2 zák. o DPH, ekonomickou činnosťou (ďalej len „podnikanie“) sa rozumie každá činnosť, z ktorej sa dosahuje príjem a ktorá zahŕňa činnosť výrobcov, obchodníkov a dodávateľov služieb vrátane ťažobnej, stavebnej a poľnohospodárskej činnosti, činnosť vykonávanú ako slobodné povolanie podľa osobitných predpisov, duševnú tvorivú činnosť a športovú činnosť. Za podnikanie sa považuje aj využívanie hmotného majetku a nehmotného majetku na účel dosahovania príjmu z tohto majetku; ak je majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, považuje sa jeho využívanie na účel dosahovania príjmu za podnikanie v rovnakom pomere u každého z manželov, ak sa manželia nedohodnú inak.

Podľa § 4 ods. 6 zák. o DPH (účinného v rozhodnom čase), platiteľom sa stáva aj právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá nadobudne v tuzemsku podnik alebo časť podniku platiteľa tvoriacu samostatnú organizačnú zložku podľa všeobecného predpisu, a to odo dňa nadobudnutia podniku alebo jeho časti. Platiteľom sa stáva aj zdaniteľná osoba, ak ie právnym nástupcom platiteľa, ktorý- zanikol bez likvidácie, a to odo dňa, keď sa stala právnym nástupcom. Platiteľom sa stáva aj zdaniteľná osoba, ktorá dodá stavbu, jej časť alebo stavebný pozemok alebo prijme platbu pred ich dodaním, a to tým dňom, ktorý nastane skôr, ak sa z dodania má dosiahnuť obrat podľa odseku 1, okrem dodania stavby,

jej časti alebo stavebného pozemku, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 38 ods. 1. Títo platitelia sú povinní oznámiť daňovému úradu skutočnosť, na základe ktorej sa stali platiteľom, do desiatich dní odo dňa vzniku tejto skutočnosti. Daňový úrad je povinný platiteľa registrovať pre daň, vydať mu osvedčenie o registrácii pre daň a prideliť mu identifikačné číslo pre daň bezodkladne, najneskôr do siedmich dní odo dňa doručenia oznámenia skutočnosti, na ktorej základe sa stal platiteľom.»

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že daňový úrad nebol „oprávnený nijako skúmať postavenie právneho nástupcu zaniknutého platiteľa DPH“, najvyšší súd uvádza, že «... len takáto osoba (zdaniteľná osoba, pozn.) môže byť registrovaná pre DPH. Takýto záver nielenže vyplýva priamo z gramatického obsahu a slovného spojenia použitého v dotknutom ustanovení, ale je aj v súlade s jeho systematickým výkladom. Registrácia pre DPH, či už na základe dosiahnutého obratu alebo dobrovoľnej registrácie sa vzťahuje na zdaniteľné osoby, a niet rozumného dôvodu predpokladať, že v prípade postupu o aký šlo vo veci samej, teda registrácie právnych nástupcov platiteľov DPH, by zákonodarca ako dôsledok právnej úpravy zamýšľal, aby boli registrované na DPH aj osoby, ktoré nie sú zdaniteľnými osobami. Nie každý právny nástupca bez likvidácie zaniknutého platiteľa DPH sa stáva automaticky platiteľom DPH, ale môže sa ním stať len právny nástupca, ktorý bol aj zdaniteľnou osobou podľa zák. o DPH.

Žalobca poukázal na rozsudok SDEÚ C-527/11 *Ablessio SI A*, v ktorom súdny dvor dospel k záveru, že čl. 213, 214 a 273 smernice Rady 2006/112/ES z 28. 11. 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby daňový úrad členského štátu odmietol prideliť identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty spoločnosti len preto, že táto spoločnosť podľa uvedeného úradu nedisponuje hmotnými, technickými a finančnými prostriedkami na výkon prihlasovanej ekonomickej činnosti a že vlastníkovi podielov na základnom imaní tejto spoločnosti už bolo viackrát pridelené takéto číslo pre spoločnosti, ktoré v skutočnosti nikdy nevykonávali ekonomickú činnosť, a ktorých podiely na základnom imaní boli prevedené krátko po pridelení uvedeného čísla, bez toho, aby dotknutý daňový úrad na základe objektívnych skutočností preukázal, že existujú vážne nepriame dôkazy umožňujúce dospieť k podozreniu, že pridelené identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty bude použité s cieľom dopustiť

sa podvodu. Vnútroštátnemu súdu prináleží posúdiť, či uvedený daňový úrad poskytol vo veci samej vážne nepriame dôkazy o existencii nebezpečenstva podvodu.

Súdny dvor sa v tejto veci zaoberal prípadom, v ktorom Ablessio, lotyšská spoločnosť s ručením obmedzeným, požiadala lotyšský daňový úrad, aby ju zapísal do registra ako platiteľa DPH, teda nejednalo sa o registráciu právneho nástupníka.

Je potrebné uviesť, že Súdny dvor v citovanom rozsudku zároveň pripomenul (bod 29, 30), že členské štáty musia zabezpečiť správnosť zápisov do registra zdaniteľných osôb na účely zabezpečenia riadneho fungovania režimu DPH. Príslušnému vnútroštátnemu orgánu teda prináleží overiť, či prihlasovateľ má postavenie zdaniteľnej osoby, predtým, než mu prideli identifikačné číslo pre DPH (pozri rozsudok Mecsek-Gabona, už citovaný, bod 63). Členské štáty teda môžu legitímne v súlade s čl. 273 prvým odsekom smernice 2006/112 prijať príslušné opatrenia, aby zabránili zneužívaniu identifikačných čísel, osobitne podnikmi, ktorých činnosť, a teda aj postavenie zdaniteľnej osoby je fiktívne. Tieto opatrenia však nesmú ísť nad rámec toho, čo je potrebné na zabezpečenie riadneho výberu dane a predchádzanie podvodom a nesmú viesť k opakovanému spochybneniu práva na odpočet DPH, a tým neutrality tejto dane (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. 09. 2007, Collée, C-146/05, Zb. s. 1-7861, bod 26; Nidera Handelscompagnie, už citovaný, bod 49; Dankowski, už citovaný, bod 37, a VSTR, už citovaný, bod 44).

Právny predchodca žalobcu spoločnosť [REDAKOVANÉ] počas svojej existencie nevykonával žiadnu ekonomickú činnosť, a preto ani nemohol žalobca vlastné postavenie ako zdaniteľná osoba odvodzovať od svojho právneho predchodcu. Činnosť právneho predchodcu žalobcu podľa zistených skutočností bola len fiktívna (resp. žiadna), sám žalobca navyše netvrdil, že je zdaniteľnou osobou, ktorá by vykonávala nejakú ekonomickú činnosť, ale odvodzoval toto postavenie od svojho právneho predchodcu, pričom sa bránil tým, že správca dane tieto okolnosti ani nemohol zisťovať, a preto Najvyšší súd považoval postup správcu dane ako príslušného vnútroštátného orgánu smerujúci k zabráneniu zneužívania identifikačných čísel pre DPH, keď neregistroval žalobcu pre DPH na základe jeho oznámenia za súladný so zák. o DPH a judikatúrou SDEÚ.

Rovnako za nedôvodnú považoval najvyšší súd argumentáciu skoršie účinným znením § 4 ods. 6 zák. o DPH, keď namiesto slovného spojenia „zdaniteľná osoba“ bol

použitý pojem „obchodné spoločnosti a družstvá“, z ktorej žalobca vyvodil, že pre vydanie osvedčenia o registrácii pre DPH nemusel byť zdaniteľnou osobou.

Ustanovenie § 4 definuje, ktoré zdaniteľné osoby sa musia alebo môžu stať platiteľmi dane a čo sa na účely tohto zákona považuje za obrat (v zásade príjmy za dodané tovary a služby okrem tých, ktoré sú oslobodené od dane bez nároku na odpočítanie dane, a okrem príležitostného predaja hmotného majetku mimo zásob a nehmotného majetku). Pôjde o tuzemské osoby. príp. aj o zahraničné osoby, ktoré majú prevádzkareň na území SR, vykonávajúce ekonomické aktivity v tuzemsku vo svojom sídle, prevádzkarni, alebo ak takéto miesto neexistuje, vykonávajúce ekonomické aktivity v mieste bydliska.

V ust. §§ 4 až 6 je upravená registrácia osôb, ktoré sa stanú platiteľmi dane. To znamená, že tieto osoby budú povinné uplatňovať daň pri dodávkach tovarov a služieb, a zároveň budú mať právo na odpočítanie dane z týchto prijatých plnení. Osoby, ktoré budú povinné požiadať o registráciu podľa § 7, sa nestanú platiteľmi dane, t. j. nebudú mať právo na odpočítanie dane, ale budú mať povinnosť zdaňovať nadobudnutie tovaru z iného členského štátu. Týmto osobami budú osoby, ktoré nie sú platiteľmi dane, ako aj právnické osoby, ktoré nie sú zdaniteľnými osobami, t. j. ide o všetky rozpočtové, príspevkové organizácie a iné právnické osoby, ktoré nevykonávajú podnikateľskú činnosť. Pôjde o také prípady, ak tieto osoby nadobudnú tovar z iného členského štátu a hodnota tohto tovaru dosiahne 420 000 Sk (10 000 €) za kalendárny rok. Potom budú povinné podať žiadosť o registráciu pre daň. Na základe toho budú povinné platiť daň podľa tohto zákona a podávať daňové priznania. Týmto osobám bude pridelené identifikačné číslo pre daň, ktoré budú používať pri objednávaní tovarov z iných členských štátov (Ministerstvo financií SR k čl. I. Dôvodová správa k zákonu č. 222/2004 Z. z., o dani z pridanej hodnoty [Systém ASPI] NRSR - Národná rada SR ASPI_ID LIT36385SK. Dostupné v Systéme ASPI. ISSN: 1339-133X).

Pokiaľ zmena § 4 ods. 6 zák. o DPH, podľa žalobcom citovanej dôvodovej správy, mala za účel pri registrácii právnych nástupcov zaniknutých platiteľov pokrývať všeobecnú skupinu neurčitých subjektov, ktoré možno subsumovať pod pojem „zdaniteľná osoba“, potom táto zákonite zahŕňa aj konkrétnejšie pojmy ako obchodná spoločnosť a družstvo. Opačný výklad je v rozpore tak so systematickou uvedeného ustanovenia (§ 4), ako aj s úmyslom zákonodarcu zrejším z vyššie citovanej dôvodovej správy.

Ak by právny nástupca platiteľa nemusel byť zdaniteľnou osobou, šlo by o výnimku z pravidla obsiahnutého v § 4, že za platiteľa DPH sa registrujú tuzemské zdaniteľné osoby (fyzické a právnické osoby), a táto skutočnosť by bola vyjadrená rovnako ako napr. v § 7 zák. o DPH, teda napríklad použitím slovného spojenia právnická osoba, ktorá nie je zdaniteľnou osobou alebo obdobným slovným spojením.».

V súvislosti s odvolacou námietkou sťažovateľky, že daňový úrad mal vo veci vydať rozhodnutie (poukazujúc na konkrétne rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici), najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku argumentuje:

„... rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici boli vydané v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, nie v konaní o správnej žalobe. V dôvodoch krajský súd poukázal na tú skutočnosť, že právo na súdnu ochranu možno zabezpečiť len na základe vydania rozhodnutia, keďže len toto rozhodnutie možno preskúmať, nakoľko oznámenia správcu dane preskúmať nemožno a viaceré podané žaloby, v ktorých žalobcovia žiadali preskúmať zákonnosť oznámení správcov dane boli krajským súdom zamietnuté ako neprípustné. Nevydanie rozhodnutia by tak bolo porušením čl. 46 Ústavy SR. Zároveň sa krajský súd nad rámec vlastného predmetu konania vyjadril k správnosti postupu správcu dane, ktorý považoval za správny, keďže automatická registrácia bez akéhokoľvek preskúmania skutkového stavu nie je žiaduca a nebola by v súlade s cieľom sledovaným smernicou 2006/112/ES.

Je nepochybné, že z právneho poriadku nevyplýva daňovému úradu v prípade odmietnutia vydania osvedčenia o registrácii pre DPH povinnosť vydať rozhodnutie so všetkými formálnymi náležitosťami, naviac v prejednávacom prípade nemožno hovoriť o možnom porušení čl. 46 Ústavy SR, keďže súd prvého stupňa meritórne preskúmal označené oznámenie správcu dane bez ohľadu na formu z hľadiska jeho zákonnosti považujúc ho za rozhodnutie materiálnej povahy, s ktorým posúdením sa najvyšší súd stotožnil.

Pre zdôraznenie správnosti tohto záveru je nutné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 226/2014-22 zo dňa 21. 05. 2014, ako aj uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 494/2014-35 zo dňa 10. 09. 2014, kde bol ako ústavne akceptovateľný posúdený záver Krajského súdu v Bratislave a Krajského súdu v Prešove o neexistencii povinnosti

daňového úradu v prípade odmietnutia vydania osvedčenia o registrácii pre DPH vydat' formálne rozhodnutie, ktorý bol vyslovený v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom krajského súdu a nepovažujúc námietky žalobcu vznesené v odvolaní za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň poukazuje. “

V nadväznosti na citované ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy a jeho úlohou je výlučne preskúmať, či postup a rozhodnutie orgánu verejnej správy v danej veci je v súlade s príslušnými hmotno-právnymi a procesno-právnymi predpismi.

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd na podklade administratívneho a súdneho spisu (prihliadnuc na vec vedenú pod sp. zn. 8 Sžf 35/2014, ktorá sa týka rovnakej právnej otázky a má rovnaký skutkový základ) podrobne preskúmal zákonnosť postupu správnych orgánov a ústavne akceptovateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo sa nestotožnil s jednotlivými odvolacími námietkami sťažovateľky a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Napadnutý rozsudok podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v dotknutých právnych predpisoch, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom do 31. decembra 2012 a zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

K argumentácii sťažovateľky, že najvyšší súd vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho rozhodol inak ako v obdobných veciach, a tým porušil i princíp rovnosti účastníkov v konaní, považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01). Preto, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno z takéhoto ich postupu mechanicky vyvodzovať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (a ani čl. 6 ods. 1 dohovoru), pričom ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a princíp minimalizácie zásahov do činnosti všeobecných súdov, ktorý štandardne uplatňuje vo svojej judikatúre, do takéhoto - vo všeobecnosti nežiaduceho - stavu vstupuje len vo výnimočných prípadoch. Vo veci sťažovateľky ústavná akceptovateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vylučuje, aby ústavný súd uplatnil výnimku zo svojho štandardného prístupu k preskúmvaniu právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako aj právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júla 2016